

79. Jiráskův Hronov 30. července. - 8. srpna 2009

PREVAZOVANÉ DIVADLO

3

Kozmopolitný Hronov

Keď človek cestuje do Hronova autom, prejde mnohými malým mestečkami, ktoré ho zaujmú tým, že je v nich už na prvý pohľad cítiť história. Miesta, v ktorých sa snúbi vidiecky a mestský charakter. To sa na Slovensku tak často nevidí. Viem si presne predstaviť tú dávnu atmosféru, ktorá na vás dýcha napríklad zo starých fotografií Hronova, kde sa v ľuďoch spája kus vidieka a kus mesta. Práca na poli, v obchode, vo fabrike a po práci spoločne strávený čas v ochotníckom divadle.

Tradícia ochotníckeho divadla je tu mimoriadne cítiť. Akoby sa vznášala ponad doliny a mestečká, ktorými smerom od Brna do Hronova človek prichádza. A tu sa koncentrovala, na starobyľom námestí s barokovým súsoším, ktorého dominantou je krásne Jiráskovo divadlo, postavené architektom Jindřichom Freiwaldom.

Priznám sa, je to moje prvé stretnutie s amatérskym divadlom vôbec, hoci aj na Slovensku máme bohatú ochotnícku scénu,

z ktorej vyšlo mnoho neskorších profesionálnych režisérov či hercov. Preto som tak trochu ako nepopísaný list papiera, na ktorý sa prvý krát zapisuje skúsenosť s divadlom, ktoré vzniká z naozajstnej potreby hrať ho. Azda to nie sú príliš romantické predstavy, ale ako inak si divadelný profesionál, ktorého už v divadle máločo prekvapí, môže vysvetliť fakt, že ľudia s nadšením a za málo peňazí divadlo k životu naozaj potrebujú. Myslím, že najmä kvôli tomu, aby sa mali kde schádzať, debatovať a tvoriť. Tvoríť kolektívne, a kreaovať tak spoločný priestor pre kladenie otázok a hľadanie odpovedí. Aby ľudia boli spolu a komunikovali. A práve tá potreba tvoriť, hrať a hrať sa je taká príťažlivá na festivale Jiráskův Hronov.

Čo ma ešte zaujalo, je taký zvláštny mix, ktorý vzniká tým, že sa v Hronove stretáva miestne, české a zahraničné. Na jeden týždeň sa tak Hronov stáva popravde kozmopolitným. Vlastne nie je sa čo diviť, veď je to miesto Jiráska, Čapka i Hostovského. A taká energia sa nemôže stratiť.

Martina Vannayová

UNIVERZITA S OPICÍ

Robert
Germay

rozhovr

Jedním ze zahraničních hostů Jiráskova Hronova je univerzitní Divadlo TURLg z belgického Liège. Režisérem adaptace povídky Franze Kafky Zpráva pro jednu akademii je profesor Robert Germay, se kterým jsme si povídali nejen o inscenaci, ale také o historii a současnosti souboru.

Můžete prozradit něco z historie souboru?

Theatre Universitaire Royal de Liège, tedy Divadlo univerzity v Liège, bylo založeno už v roce 1941. Divadlo se ovšem na univerzitě hrálo už ve 30. letech. Nicméně, právě v roce 1941 byla oficiálně založena mezifakultní skupina, která pracuje kontinuálně až do dneška. Takže vidíte, že už jsme dost staří...

Kolik má soubor členů?

Dá se říci, že v rámci tohoto uskupení se zabývá divadlem tak stovka lidí. Já jsem prezidentem toho celého a jsem také režisérem. Režiséřů je ovšem u nás více, protože vzniká poměrně velké množství inscenací. Zpráva pro jednu akademii vznikla vlastně už před dvanácti lety, v roce 1995, ale tehdy hrál hlavní roli někdo jiný. Od roku 1998 ji hraje Vincent Pagacz, kterého uvidí i diváci v Hronově. Adaptace vznikla podle krátké povídky Franze Kafky. Od vzniku její scénické podoby už jsme představení hráli v pětácti zemích – mj. v Izraeli, Kanadě, USA, Maďarsku, Německu, Polsku, Maroku, Španělsku, Mexiku. Takže Česko bude šestáctátou zemí. Představení hraje ve francouzštině a pouze v deseti z těch pětácti zemí se mluví francouzsky. Takže jsme vždycky zvědav, jak to diváci přijmou -

Společně s profesorem Robertem Germayem, který je režisér představení Zpráva pro jednu akademii, přijel Vincent Pagacz, který hraje OPICI a Renaud Minet, který je technikem, ale zároveň hraje i malou roli.

zatím to vždycky fungovalo, tak uvidíme, jak u vás...

Můžete pro jistotu alespoň stručně přiblížit děj?

Je to krátká povídka od Franze Kafky,

vyprávějící příběh opice, která se stala člověkem. A snaží se akademikům, tedy vzdělavcům, vysvětlit, jaká byla cesta od opice k člověku. Přitom zdůrazňuje, že jako opice hledal svobodu, a přitom vyplyne, že našel jen únik ze své opičí situace. To je zdůrazněno i v povídce, tenhle problém hledání svobody, kterou nikdo nenachází, vždycky se jedná jen o jakýsi únik. Jak u člověka, tak u opice.

Je to podle vás absurdní, existenciální či politické divadlo?

Je to samozřejmě absurdní v tom, že žádná opice normálně neumí mluvit. A naše opice to umí a mluví velmi dobře. Ale tenhle typ Kafkovy absurdity je pro mě vlastně realismem. Je to podobné, jako když jsme hráli polského dramatika Mrožka, který je rovněž řazen do absurdní dramatiky. Ale když si tu hru pročtete, je to podobné, jako u opice, která mluví k lidstvu. Vypadá jako opice a je to opice. Svým způsobem surreálná, absurdní situace, ale přitom mluví pravdu. Pravdu o situaci, ve které se lidstvo nachází.

Vraťme se k vašemu souboru. Zdá se, že je velmi úspěšný, cestuje po celém světě. Jak se k těmto příležitostem dostáváte?

Je nás několik skupin, které se různě prolínají, herci přecházejí z jedné skupiny do druhé, děláme tak 5-7 představení ročně. Někdy máme k dispozici třeba i 20 titulů, které je možno nabídnout. Záleží vždy na poptávce. Stane se, že určité představení někdo uvidí na festivalu a doporučí je na další akci. Tak to bylo i v tomto případě. Doporučil nás Václav Špirit a několik lidí od vás vidělo Kafku na festivalu v Lörrachu. Tak jsme tady na Hronově. Před třemi týdny jsem ale byl zase s jinou skupinou v Turecku, to bylo asi deset lidí a hráli jsme Krysaře z Hammeln. Někdy se zkrátka hodí představení s malým počtem herců, jindy jich může být více. Samozřejmě, že se to odvíjí i od finančních prostředků, které jsou k dispozici.

Na jakém principu funguje tento rozsáhlý soubor?

Soubor je součástí univerzity. Mezi tou stovkou lidí je asi 70% studentů, zbytek jsou

lidi odjinud. Tím chci říci, že k tomu, aby člověk mohl v souboru hrát, nemusí být nutně z univerzity. Ale mnozí, kteří tu začnou hrát jako studenti, zůstávají i nadále. Třeba já sám jsem tady začínal někdy v letech 1960-61 a jsem tady pořád. Nejmladšímu členovi našeho souboru je šest, já jsem nestarší - je mi šedesát osm. Kromě představení děláme také dílny, a to i mimo univerzitu - pro děti, dospívající mládež i pro dospělé. Je to pestré a někdy i humorné, protože máme asi 15 různorodých lektorů, jsou to většinou bývalí aktivní profesionální herci.

Vy už jste tedy se souborem spojen hodně dlouho!

Začínal jsem tu jako herec v době, kdy jsem na univerzitě studoval. Tenkrát jsem založil vlastní skupinu v Liège. Vzhledem k tomu, že jsem studoval němčinu, hráli jsme v němčině. Pak mě rektor univerzity vyzval, abych si vzal na starost celý ten spolek a propojil soubory hrající v němčině i francouzštině. Vedle mě tu režíruje ještě 5-6 režisérů, kteří jsou samozřejmě mladší než já, jsou to taky bývalí zdejší studenti. Ale kromě techniků, dvou režisérů a lektorů dílen nikdo z nás není placen. Já jsem v důchodu, takže má funkce je čestná. Je to tedy koníček, ale hodně náročný koníček. Když to srovnávám s podobnými aktivitami na jiných univerzitách, lišíme se od nich stabilitou. Mnozí studenti zůstávají věrní ještě dlouho poté, co absolvují, a charakteristická je také „dlouhověkost“ inscenací. To je i případ Kafky. Další charakteristikou je to, že hodně cestujeme. Každoročně máme 12-15 zájezdů do zahraničí. Kromě Hronova se v tomto roce plánuje ještě výjezd do Polska, Německa, a do Minsku, příští rok se má jet do Dallasu... Nejedná se ale samozřejmě o jedinou inscenaci, skupiny se ve výjezdech střídají.

Jak jste říkal, většina lidí tu pracuje zadarmo. Ale peníze nicméně potřebujete. Kde je získáváte?

Náš největší sponzor je univerzita. Dále dostáváme peníze od státu, od provincie, od města. Nejsou to granty na jednotlivé projekty, ale na celou aktivitu. Jak ty peníze rozdělíme, záleží na nás. Takže někdy na cestování máme, někdy musíme spolehout na to, že nás někdo zaplatí.

Vy jste ovšem stál u zrodu ještě jedné aktivity...

Myslíte náš festival? Od 1983 máme Festival univerzitního divadla, kde mohou hrát pouze soubory, které zřizují univerzity. V souvislosti s tím jsme založili také celosvětovou Mezinárodní asociaci univerzitního divadla (IUTA/AITU), která má sídlo v Liège. Až do loňska jsem byl prezidentem, než jsem odešel z této funkce do penze. Ale dodnes jsem pokládán za zakládajícího - čestného - ředitele. Máme členy po celém světě, mj. v Latinské Americe nebo v Austrálii. Loni proběhl v Mexiku sedmý kongres, na příští rok se chystá osmý v Anglii. Takže vidíte - i když jsem v penzi, rozhodně se nenuďím.

Jana Soprová

Divadlo všedního dne

Lud'ku, to si nedáš.

Ona: „No konečně! Jíjídelní lístek!“
 Luděk: „No, co si dáme?“
 Ona (otevřívá jídelní lístek): „No vidíš to tady?“
 Luděk: „Co?“
 Ona: „No přeci ty hovězí plátky!“
 Luděk: „Hmm...“
 Ona: „No Lud'ku, to si ale nedáš.“
 Luděk: „?“
 Ona: „Dyť ti to dělá špatně na žaludek, ta omáčka. Ne, to si nedáš.“
 Luděk (obrací na vegetariánské pokrmy. Vzhledne.): „?“
 Ona: „Zelenina, ta bude určitě tvrdá. Lud'ku, to si nedáš.“
 Luděk: „!“
 Ona: „No tady vidím to vepřový, to je blbý na zuby. Lud'ku, to si taky nedáš!“
 Luděk: „To je hrůza.“
 Ona: „Víš co, Lud'ku? Dáme si něco napůl! Ať taky trochu ušetříme. To si dáme!“
 (Luděk už se neozval.)

Chtěl bych být webkamerou...

Je takové vedro, že to přiznávají i zástupci města a státu. Kapela spustila výběr české polky. A již přicházejí...krásné, štíhlé, ve vosích barvách, jako jeden muž. To jsou nejstatečnější hronovské ženy. Nejstatečnější a v kozačkách. Nožky štíhlé statečně vyhodí i na dobrých 95 stupňů. A čůrky potu dojemně stékají do útlé rýhy mezi prsy.

Chtěl bych být webkamerou...

A v tom se jedna zeptá, uprostřed mého snění: „A kdy už budeme jednou vystupovat ve stínu?“

Dokonalé porozumění.

(V Restaurantu. Délka představení: 40 minut)

Pán v bledě béžovém tričku: „...“
 Paní v zářivě žlutém tričku: „...“
 Přichází číšník.
 Číšník: „Vaše kuřátko tady...“ (servíruje voňavé talíře na stůl)
 Číšník odchází.
 Pán v bledě béžovém tričku: „...“
 Paní v zářivě žlutém tričku: „...“
 Pán v bledě béžovém tričku: „...“
 Paní v zářivě žlutém tričku: „...“
 Přichází číšník.
 Číšník: „Mohu odnést?“ (sbírá prázdné talíře ze stolu)
 Číšník odchází.
 Pán v bledě béžovém tričku: „...“
 Paní v zářivě žlutém tričku: „...“
 Pán v bledě béžovém tričku: „...“ (zapaluje si cigaretu)
 Paní v zářivě žlutém tričku: „...“ (také si zapaluje cigaretu)
 Pán v bledě béžovém tričku, Paní v zářivě žlutém tričku (společně): „...“
 Pán v bledě béžovém tričku a Paní v zářivě žlutém tričku odcházejí [platí se u baru].

-kač-

Vnuk Aloise Jiráska, David Slížek, přijíždí k babičce na prázdniny.

RECENZIE RECENZE

Městské divadlo

Děčín

diváci

A sakra. Mořská víla se mi líbila strašně moc. Jak ho potkám, tak toho Michálka obejmú! (Milan)

Byly tam krásný momenty. Tady Amálce se to strašně líbilo, vid'? (maminka). Hmm! (Amálka, 6 let).

Já i kamarád ze Slovinska jsme ocenili technickou úroveň představení. Technically it was perfect. (Michal a Žiga)

My jsme se shodli, že to je těžký divadelní kus.

Úplně jiný než to vostatní!

Já jsem byla spokojená, zajímavá byla ta projekce, to jsem nečekala. Trošku střížený do muzikálu. (Líbalová)

Je to úlet. (Milan S.)

Spoustu jsem toho nepochopil. Všechno dohromady a nic moc z toho. (Honza)

Mám rozporuplné pocity. Byla tam místa úplně úžasná (třeba jak víla stoupá vzhůru), ale třeba ta přehlídka, jakoby trochu recese? (Kristýna)

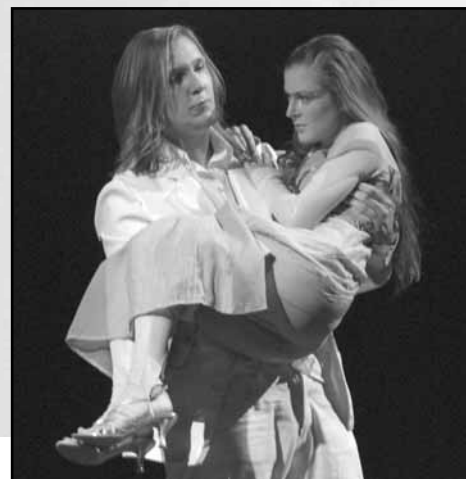
Bylo tam toho až moc. Nepochopila jsem, jak to, že k němu přišla ta druhá a hned se vzali.

Já mám pocit, že by ty ochotníci neměli mít tolik peněz, oni pak moc přemýšlejí, za co by to utratili a nezbývá jim čas na to režírování a dramaturgování. Ale nic ve zlým! (Šimon)

UPOUTÁVKA NA.. NEBO FLEŠE Z...

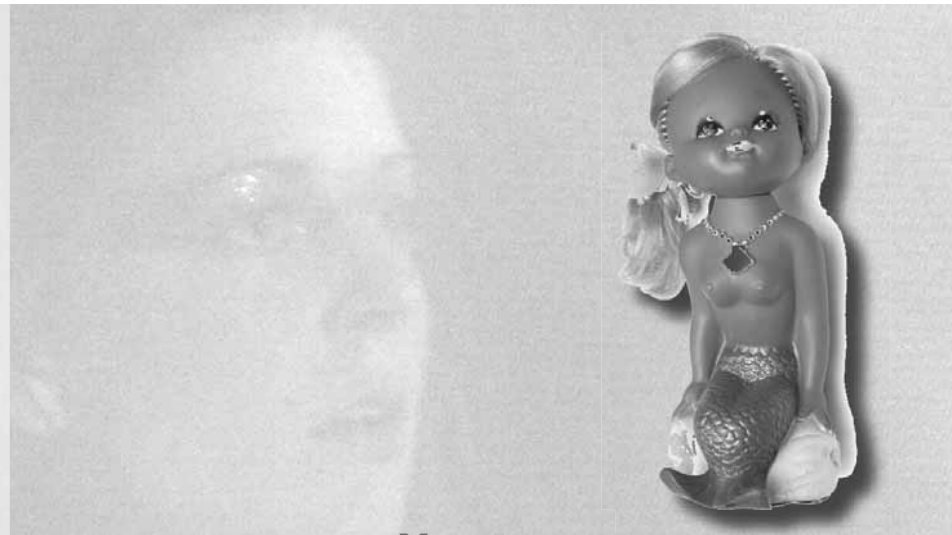
Mám rád podívanou všeho druhu. Tedy i tu multimediální a výtvarnou, neboť mi povětšinou ponechává dost prostoru, abych si mohl hrát s představami, které ve mně vyvolává, a vytvořit si vlastní svět a vztah k němu. Pokud je podívaná co se týče formy sdostatek invenční, pak nastává i onen skvostný okamžik, kdy forma přes znakovou strukturu stvoří obsah. Zdálo se, že Malá mořská víla Městského divadla Děčín bude takovým případem. Přinejmenším toto nabízela v prologu, který končí záchranou prince, jehož z mořských hlubin vynese víla (pravda, možná, že koráb nepotopila bouře, ale pyromani s rachejtlemi). Jenže, pak se vše vydalo jinou cestou a já nemám rozřešeno, zda jsem se díval na upoutávku na Andersenuvu pohádku, nebo na fleše z téže pohádky sestříhané. Takže jen namátkou. Podmořský svět potřebuje revuálku, ale nepracuje s ní důsledně. Např. ji zruší, abychom si „vychutnali“ ples princů, což je ovšem pouhá módní přehlídka s diskotékou v provedení najád, navíc neúměrně dlouhá a nic nepřinášející. Leda snad ideu, že jak dole tak nahoře je konzumní bytí na prvním místě. Proč ne, ale... oněch ALE je povícero, a tak jsem se díval, jak zábavnost zvolna nabírá vodu. Také předpokládám, že repliky typu Ahoj... Suší... Tak pojďte, už to začíná..., jsou zde záměrně co úlitba věku interpretů nebo co vtip pro diváky. Oproti všem ostatním zde byla jedna výrazně vztahová situace, v níž se princezna ze zámoří přiznává, že prince nezachránila, ale pouze našla - ovšem, princ to nejspíš neslyší, neb to nijak nezpracuje a vlny se valí dál. Nechce se mi poukazovat na nic dalšího, neboť i díky své formě si Malá mořská víla své diváky určitě najde, ale jedna věc mi skutečně vrtá hlavou. Bez ohledu na věkovou adresu diváků nerozumím tomu, proč se zpívá anglicky.

Vladimír Zajíc

H. CH. Andersen, Petr Michálek

Malá mořská víla

tvůrci

Petr Michálek

Jak jsi dal dohromady tak velký ansámbl a jak jsi pro něj hledal téma?

Ještě dřív, než vznikl nápad udělat Malou mořskou vílu, byl nápad spojit v Děčíně skupinky lidí, kteří o sobě navzájem nevědí. To znamená choreografku, výtvarnici, modelky, kadeřníky, gymnazisty, hudebníky, člověka přes filmový střih... Hledal jsem látku, která by tyto lidi mohla spojit. A připomněla se mi Víla, kterou miluju. Od začátku jsem to viděl v tom pojetí, v jakém jsme to udělali.

Jak sis zvolil hudbu?

Většinou po přečtení textu poslouchám nejrůznější druhy hudby. Najednou pak cítím, že tahle k tomu jde, a až při posluhání potom vytvářím další režijní nápady. A tady jsem objevil Radiohead, to byl základ. Zjevení.

Co modelingová a taneční příprava děvčat?

Viděl jsem módní přehlídku Yvette Rörich v Děčíně a zaujaly mě na ní vložené divadelní prvky. Zajímalo mě, jak by to bylo naopak – módní doplňky na divadle. A v příběhu víly je scéna podmořského plesu, která je v razantním kontrastu k intimnímu pocitu Malé mořské víly – tak se to najednou takhle hezky sešlo.

A zkoušení celého ansámblu?

Celé jsme to intenzivním způsobem zkoušeli asi měsíc. Praktikoval jsem metodu, kterou mám strašně rád – zavřít je v divadle ve čtvrtce a pustit je až v neděli.

kač

MALÁ MOŘSKÁ VÍLA V KLIPY ROZPLYNULÁ

Mám ráda Malou mořskou vílu. Tu od H. Ch. Andersena. Tak jsem se těšila, co si na ní děčínský soubor najde. Dovedu si představit vílu lyrickou, něžnou, ale konec konců třeba i drsně rockerskou. Jenže v představení, jež jsem viděla, fungoval Andersen jen jako záminka k vytvoření – dnešním módním termínem řečeno – multimediální show. Od pohádky k módní přehlídce rusalek přes diskotéku až k něčemu velmi blízkému televiznímu hledání Supershtar. To celé zabalené do dosti nešťastně zvolené scénografie, která střídá mořské dno, vytvořené neustále zatahovanou a opětovně shrnovanou revuálkou, s lidským světem, výtvarně pojednaným nikterak nápaditě. Z okouzlení Vodníkem z Brabcovy filmové Kytice pramenila nejspíš dost dobře natočená sekvence tonoucího prince (ovšem s jinými, černovlasými představiteli), která divadelní protagonisty odsoudila do naprosto nedramatického „štronza“ za oponou. Revuálka se navíc používala nedůsledně – na plese modelingových rusalek zkrátka překážela, tedy pryč s ní!

Stále více bylo patrné, že aktérům této Malé mořské víly šlo hlavně o to zazpívat si oblíbené hity. Princova „jacksonovská“ produkce, stejně jako pějící Malá mořská víla, byly neúnosně dlouhé a jednotvárné. Navíc, měla-li píseň dokázat okouzlující hlas Malé mořské víly, pak se obávám, že to moc nevyšlo.

Nevím, jestli to bylo přenesením do prostoru Jiráskova divadla, ale přebíhání Malé mořské víly za revuálku nepůsobilo taky zrovna dobrým dojmem. Navíc poprvé stoupá víla na hladinu atraktivně zavěšena na provaze (vedle mě sedící režisérka si tiše povzddechla: „To by mi v profesionálním divadle nikdy neprošlo!“), zatímco poté vylézá na lidský svět z temné díry jak červotoč, stejně jako její sestry či bratři. Ale to jsou vskutku jen pihy na kráse. Podstatnější pro mě je, že se mi v záplavě anglicky pěných hitů jaksí vytratil smysl téhle křehké pohádky o touze po lásce a lidské duši. Nerozplynula-li se tato Malá mořská víla na konci v mořskou pěnu, pak se zcela jistě utopila v množství hudebních klipů. Skoro se mi chtělo volat s Princem: „Ticho! Ticho! Slyšíte to?“ Někdy ke konci zazněla v jedné písni věta „Help mi understand“. Taky bych potřebovala pomocnou ruku k porozumění, o čem, a proč právě takto.

Režisér v programovém bulletinu píše, že jde o výsledek dosavadního hledání a také o překonávání strachu z prvního vystoupení mladých herců. Hledání jako takové je mi sympatické a zmiňovaná snaha „poodkrýt něco krásného“ rovněž. Třeba se to příště povede lépe. V každém případě držím děčínským palce. Všem těm, kteří byli vidět (nebo aspoň slyšet) na jevišti. Těm, na které se dostala role, i těm, kteří obětavě sloužili společnému dílu a kterých bylo podstatně víc. Podle bulletinu je jich dohromady skoro třicet. A určitě bylo tohle hledání pro ně důležité.

Radmila Hrdinová

RECENZE RECENZE RECENZE

DS Eduarda Vojana

Brněnec

diváci

Moc dobré to bylo, jsem spokojený.

Já jsem nadšená, perfektní výkony.

Bylo to fantastické. Herecké výkony Maryši, ale i Vávry a Lízala a vůbec všech, nemělo to chybu.

Velice se mi to líbilo.

Se vším všudy, ta muzika, taková přesná, má to svoje napětí, všechno co to má mít.

Nedá se nic vytknout. Perfektní.

Naprostou úžasnou herecký výkony, to nemá žádnou slabinu.

Vyřídíte hercům hlubokou poklonu, to nemělo chybu, absolutní nadšení.

Bylo to výborný.

Opravdu se to povedlo, muzika krásná, prostě nádhera.

Mám problém s pojetím matky, i se závěrem. Maryša podle Mrštíků přijímá zodpovědnost za svůj čin, přiznává se k němu, kdežto zde jakoby byla dohnána k šílenství. Ale jinak je to krásná inscenace.

Skládám poklonu.

SÍLA HERECKÝCH AKCÍ

Maryša bratří Mrštíků byla inscenována mnohokrát. A pokud má paměť sahá, tak zhruba od poloviny 60.let se dějí intenzivní pokusy obsáhnout scénickým tvarem ty její polohy, které nejsou jenom popisem sociálního života na venkově koncem 19. století zakotveným v naturalismu, jehož faktografická věrohodnost a pravděpodobnost je zvyšována folklórem.

Inscenace DS Eduarda Vojana z Brněnce patří do této linie svou výraznou tendencí využití řadu postupů, které jsou antiiluzivní a zdůrazňují umělost divadelnosti. Nebudu tyto postupy podrobně vypočítávat; jsou koneckonců známé a v různých variantách a modifikacích se poslední dobou uplatňují při inscenování českého vesnického naturalisticko-realistického dramatu 19. století. Soustředím se jen a především na základní princip této inscenace.

Vychází z úpravy Zdeňka Černína, která důrazně, rasantně text seškrtila. Ponechala sice klíčový sled událostí a situací, ale učinila z nich pouhý skelet, který ve verzi souboru, již jsem měl k dispozici, činí dvacet stran. Přiznám se, že když jsem si v programu přečetl, že délka představení – samozřejmě i s přestávkou – činí dvě hodiny, tak jsem se ptal, co se vlastně na jevišti bude dít. A měl jsem trochu strach, aby se – jak tomu je v těchto dnech v těchto končinách – nehrálo vlastně něco zcela jiného než autoři napsali. Nuže: nic takového se nestalo. Jenom množství nejrůznějších hereckých akcí rozšiřovalo situace a rozvíjelo jejich význam i smysl. V tomto směru je inscenace opravdu pozoruhodná a rád ji odpustím některé neobratnosti, které postihují zejména konec. Neboť si myslím, že to, co bylo dosaženo v této rozhodující a dominantní poloze tohoto principu scénování, je nejenom důkazem kvality, ale zároveň objevuje některé v inscenacích Maryši ne příliš časté a známé tóny. A nejde jen o motivy humorné, jichž je tu řada. Pro mne jsou to především jakési jakoby reálné drobnosti všedního života, jež takto viděnou tragédií činí výrazem otupující každodennosti, krutosti banality, která zabíjí a ničí. V tomto duchu hrají např. Milada Pavlasová a Jana Čiháková scénu, v níž nutí Maryšu, aby si vzala Vávru. Mytí vlasů i pití alkoholu je tu tou každodenní realitou, skrze níž prostupuje nemilosrdný a brutální nátlak jako cosi zcela běžného, obyčejného; jako přirozená a normální podoba našeho žití.

Jestliže si tato inscenace našla cestu k dnešním divákům – a že tomu tak bylo, o tom svědčí hronovská představení – pak je to pro tuto kvalitu, jež skelet Černínovy úpravy obalila hereckými akcemi, které učinily situace obrazem odhalujícím pod povrchem existující vlastnosti jak textu hry tak i našeho života.

Jan Císař

RENZE REOENZE
Alois a Vilém Mrštíkovi

Maryša

KLENOT ČESKEJ KLASIKY

Po hre bratov Mrštíkových Maryša siahajú profesionálne i ochotnícke divadelné súbory často. Je to vďačná hra plná dramatických situácií, psychologicky verne zachytených postáv a konfliktov. Príbeh Maryši z moravského vidieka, ktorá zabila svojho muža, pretože ju týral, pozná hádam každý. O to viac je zaujímavé vidieť ako sa inscenátori so známou predlohou divadelne vysporiadajú. Inscenátori z Divadelného súboru Eduarda Vojana z Brnca siahli po výbornej odfolklorizovanej úprave textu od Zdeňka Černína.

Predstavenie ma prekvapilo svojou úprimnosťou a presnosťou. Režiséri Jan Heger-Kučera a Karel Černý pristúpili k textu veľmi poctivo – usilovali sa odkryť komplikované vzťahy a podarilo sa im to. Maryša (Sylva Ježová / Kristýna Pavlasová) je krehkou, ale silnou ženou, ktorá trpí nielen okolnosťami a prostredím, v ktorom žije, ale najmä svojou neschopnosťou postaviť sa sama za seba. V interpretácii DS Eduarda Vojana nešlo ani tak o sociálne prostredie, ktoré Maryšu uvrhne do bezvýchodiskovej situácie, ale najmä o vnútorný negatívny ženský komplex, ktorý Maryši zabraňuje konať v prospech nej samej. Nečudo, veď jej matka (Milada Pavlasová) je tvrdá a cynická žena, ktorá jej asi v živote príliš mnoho ženskosti nesprostredkovala. Otec Maryši Lízal (Karel Trnečka) je naproti tomu slaboch, ktorý síce neskôr čiastočne oľutuje svoj čin, ale nikdy nebude taký silný, aby situáciu riešil. Môžeme sa len domnievať, pretože to v inscenácii nie je až tak čitateľné, aké iné pohnútky ako finančné ho viedli k tomu, že svojej dcére pripravil krutý život s Vávrom (Jaroslav Pavelka). A Vávra? Nie je to žiaden kliše tyran, čo možno prirátať k plusom inscenácie. Je to skôr muž, ktorý prehnane reaguje na odmietanie zo strany svojej ženy. Len nedomyslí, že to odmietanie je prirodzené a právoplatné, že nasilu sa nedá nikto k ničomu donútiť. Ale takéto uvažovanie je mimo Vávrovho sveta. V jeho svete vládne strohosť a všetko musí byť tak, aby spĺňalo tradičné pravidlá. Francek (Karel Adámek / Dušan Blažka) nie je dostatočne silný, aby zmenil tento patriarchálny svet, najmä nie jeho pôsobenie v Marišinej duši.

Vynikajúca inscenácia DS Eduarda Vojana zapôsobila svojou autenticitou, chvíľami mal divák pocit, že sleduje reálne príbehy ľudí na javisku – žiaden pátos ani prehnané psychologizovanie, experimentovanie či folklór. „Len“ veľmi presne interpretované a zahrané postavy a ich vzťahy. Autenticite prispel aj režijný zámer, v ktorom herci, ktorí práve nehrajú sú na javisku prítomní a sledujú dianie. Krásna je záverečná scéna, keď herci, po tom, čo Maryša zabije Vávru a kľučí vo svadobnom venci na zemi, sfúknu jeden po druhom sviečky, ktoré držia v rukách. Kolektívnosť celého diela je to, v čom tkvie sila tejto inscenácie – všetci herci vnášajú energiu do spoločného diela.

Martina Vannayová

tvůrci

Milada Pavlasová

Co vás vedlo k tomu inscenovat Maryšu?

My jsme o ní uvažovali už před osmi lety. Nakonec jsme však upřednostnili jiné tituly. Do Maryši nás teď víceméně nahnala moje dcera, která hrála Maryšu v odpoledním představení. Ale oslovilo nás to samozřejmě úplně všechny. A jako soubor jsme se přesvědčili, že nemusíme hrát jenom komedie, kdy se na začátku rozsvítí, na konci zhasne a mezitím se lidi smějou.

Text je ve vašem představení výrazně upraven.

Tu úpravu nám bezplatně věnoval režisér brněnského divadla Zdeněk Černín. Ten inscenoval Maryšu podle své úpravy v Německu a nám se to strašně líbilo. Nejdřív jsme si říkali, jestli si na to můžeme troufnout. Ale nakonec jsme se k tomu odhodlali a jsme tomu rádi, všichni herci podali úžasné výkony. Málo textu totiž dává více prostoru hereckým akcím. A to všechno doplňuje fantastická hudba a důmyslná práce se světlem.

A kolikátá to dnes byla repríza?

Tohle představení bylo šestadvacáté. Už ho tedy máme zažitě. Pořád sice dopilováváme detaily, ale celkově jsem s inscenací spokojen.

Jak byste představila váš soubor?

Zřizovatel našeho souboru je obec Brněnec. Už osmadvacet let s námi spolupracuje Jan Kučera z Městského divadla v Brně. Náš soubor má tedy odborné vedení, proto jeho úroveň stále roste.

-peh-

iniciace mluvy

lektor: Jaroslav Kodeš

ZALYŽAŘIVŠÍSI ROZPROSTOVLASATILÁ DCERA...

...Nabukadonozorova Klára hrála na klavír a pštros drbal vrbu místo aby pokopal to pole.

To není příznak mé duševní choroby, to jsme na semináři I.

Jardu Kodeše a jeho krásnou ženu už znám tak dlouho, že se to ani nesluší počítat. A vždycky byla radost se s ním setkat - pro jeho optimismus, elán, očividnou chuť do života a energii, kterou nezištně rozdává svému okolí. A v neposlední řadě pro jeho hlas - znělý, příjemný a milý, s pečlivou, ale nenásilnou výslovností.

Také se vám někdy stane, že nerozumíte, co váš partner říká? Natahujete uši, otázka „cos říkal?“ je váš nejčastější příspěvek do diskuse, plýtváte energií odezíráním, případně se z jakéhosi pocitu studu tváříte jakoby nic a smysl hovoru uhadujete z jednotlivých slov, které k vám dolétly ve slyšitelné hladině?

Jaká je to úleva a pohodlí, když mluvíte s někým, kdo nemusí zvyšovat hlas a přesto mu rozumíte každé slovo. A - zvláštní věc - najednou se i vy bezděčně snažíte mluvit lépe. Je to nakažlivé jako moravské nářečí.

Pro tuto svou vlastnost Jaroslav Kodeš už šestým rokem vede seminář, jehož frekventanti s údivem zjišťují, že vlastně mluvit neumějí.

Vcházím do třídy, kde je 14 vesměs mladých lidí. Dva účastníci zrovna rozvíjejí danou situaci a mají k dispozici „Hlavní roli lorda Rolfa“ a „Prokop Krok rok co rok prorokoval dobrý rok“. Zkuste si takhle namluvit děvče, vyprávět vtípy, popsat krásnou ženu, přesvědčit šéfredaktora o sólokapru či požádat maminku o povolení jít na diskotéku. Smíchu je přitom dost, vládne uvolněná nálada, všichni se baví. Moje představa nudných jazykolamů bere zasně.

Jenže vzápětí následuje teorie. Co je fonetický přízvuk, nepřízvučná slova, rytmičtější věty a jejich takty. Významový přízvuk z hlediska obsahu a jak ho zdůraznit intenzitou, intonací nebo pauzou. Přízvuky

na podstatných jménech, přídavných jménech, slovesech, na posledním slovu věty. Jak říkat letopočty, jména osob. Fakta, pravidla. A na závěr, když už jde z toho hlava našišato, se lektor zasměje a pronese: „No a podle kontextu se všechna pravidla ruší.“ Jasně, všichni asi známe, na kolik způsobů se může říct jedna jediná věta - tím, že zvýrazníme jiné slovo, změním její smysl.

Praktické příklady. Dostáváme cvičné texty a už to jede kolem dokola. A z lektorské židle slyším:... řekni to dohromady... odděl ta slova... zvolni projev... protáhni tu samohlásku... zkrať to „A“... nesekej to... hezky našpul to „O“... ten přízvuk znova... máš tam dvě samohlásky... máš tam dvě souhlásky...

Všichni soustředěně čtou obtížnou předlohu s vyznačenými přízvuky. Nikdo se nezlobí kvůli připomínkám, naopak celé je to prokládáno bohatou chválou, každá snaha je oceněna.

Cvičíme přesun logického přízvuku. A zase slyším: ...ten přízvuk na předložku... řekni to dohromady... neboj se přidat, pak ti vyjdou tečky... vidíš jak ti vyšla modulace... spravili jsme fonetický přízvuk a teď ještě ten logický...

Uff. A to ještě probereme archaické texty. Jak rozpitvat na první poslech nepochopitelný text, jak si ho pro sebe významově upravit a následně přednést tak, aby byl srozumitelný.

Ještě si popovídáme o včerejších představeních a pro dnešek končíme. Bylo to zajímavě strávené dopoledne se spoustou nových informací. Nenučila jsem se ani chvíli. Jaroslav Kodeš je dodnes s některými frekventanty ve styku. Například z úplně prvního semináře posleze dvě dívky připravoval ke zkouškám na DAMU a obě byly přijaty. Na jeho semináře se hlásí nejen divadelníci, ale i manažéři a lidé, kteří z nejrůznějších důvodů potřebují mluvené slovo. Pro příští ročník by chtěl připravit jakousi nadstavbu jevištní mluvy ve smyslu interpretace různých žánrů, od zpráv po poezii.

-andělka-

jevištní řeč

J

lektor: Regina Szymiková

MLUVIT SE DÁ I SE STEHNEM V PUSE

„My tady máme učeben, Regino, klidně si můžeš vybrat“ prohlásil Karel Kříž a odemkl dveře. „Teda Karle, ty tady máš úplnou nemovitost!“ zaradovala se Regina Szymiková. Když však vešla do malinké přetopené místnosti, už se tak spokojeně netvářila. „My se asi usadíme tady,“ ukázala nakonec na učebnu, kde se zatím shromažďovali seminaristé dílny R. Ale měli smůlu. Slovo si totiž žádá svůj prostor, což nakonec uznal i Karel Kříž.

Dílna J jako Jevištní řeč tedy začala malými organizačními změnami, kdy se kvůli stavebním pracím musela přestěhovat do jiné budovy. Řečnická technika se totiž do rytmu sbíječky dá trénovat docela těžko.

„Je přirozené, že mezi sebou komunikujeme,“ zahájila Regina Szymiková hodinu. „V běžném životě si ale neuvědomujeme, že hlas je propojen s tělem. Důležitá je tedy koordinace pohybu a mluveného projevu. A to chce trénink.“ Na to vhodila se slovy „HOP“ mezi běžající studenty míček. Úkol byl míček chytit a potom ho opět s vysloveným „HOP“ hodit někomu jinému. A přitom být stále v pohybu. Může se to zdát jednoduché. Ale ukázalo se, že trénink to opravdu chce. Hodit míček a propojit to s vyřknutím „HOP“ to by většině ještě šlo. Chytit míček v běhu už bylo složitější. „Uvědomte si, že nevyhrává ten, kdo zabije ostatní,“ krouti-

la Regina nevěřicně hlavou, když mi míček proletěl těsně kolem ucha. Nakonec toto cvičení vzdala a uchýlila se k mnohem bezpečnějším technikám. Seminaristé si rozehtřivali hlasivky na jazykolamech a zkoušeli si rezonanci svého hlasu v nejrůznějších pozicích. Například v polosedě s nohama ve vzduchu. „Technika řeči je velmi podstatná, bohužel i někteří herci ji velmi podceňují,“ vysvětlovala lektorka během rozcvičky. „Člověk by neměl zápat se svým vlastním tělem a hlasem. Například v herectví by koordinace vnitřní a vnější techniky měla být automatická. Když poznáme své tělo, všechny jeho vlastnosti a schopnosti, jsme připraveni udělat téměř cokoliv.“

„A můžeme jít, nebo nám to taky uškodí?“ chtěl vědět jeden zvědavý student, když Regina Szymiková důrazně zamítla kouření, které není dobré na hlasivky. „No, nedoporučuju celozrnné věci, ty se v puse drobí,“ odpověděla Regina. „Ale jednou jsem viděla studentské představení Dona Giovanniho, kdy při árii oba zpěváci na jevišti jedli kuře. A bylo jim rozumět. Měli to totiž propočítané a polkli vždycky na příděch.“ Po této informaci jsme dílnu radši opustila. Když totiž seminaristé nedokázali chytit míček, co by asi tak provedli s kuřecím stehnem!

-peh-

Vernisáž výstavy Setkání s Josefem Tejklem

Vernisáž výstavy Nositelé Zlatého odznaku J.K. Tyla 2008

Zlato pro Ladislava Synka

Udělení Zlatého odznaku J.K. Tyla je jednou ze slavnostních příležitostí, kterými obohacuje SČDO Jiráskův Hronov a seznamuje tak i mladé diváky s divadelníky, jejichž propojení s amatérským divadlem se už počítá na mnoho desítek let.

Letošním jubilantem je Ladislav Synek, plzeňský patriot, který oslavuje 75 let. Z toho se 55 zabývá divadlem. K divadlu přičichl jako dvacetiletý - manželka pracovala v plzeňských Dopravních podnicích a doporučila jej zdejšímu svazáckému amatérskému souboru, kde také začal působit jako vedoucí. Byla to doba malých forem, satirických kritických scének, ale také agitek. Později došlo ke spojování s dalšími soubory a k celovečernímu repertoáru. Pan Synek vždy miloval Voskovce a Wericha, takže v repertoáru se často objevovaly jejich hry - Nebe na zemi, Kat a blázen, ...si řádně zařadit. Kromě režie přibýly i scénografické (resp. konstrukční práce) a nakonec i vlastní tvorba (např. Síla poezie aneb Jak si pořídít parohy ve stylu komedie dell'arte, která byla vytvořena pro divadlo na ulici). Po velkolepé celoplzeňské pouliční inscenaci Saracénský čert vznikl spolek Žumbera, ve kterém Ladislav Synek působí jako umělecký vedoucí. S režii už skončil, ale vrhl se na hraní. Kvůli Medvědovi změnil image (nechal si narůst vousy) a Krausova hra Nahniličku jej vrhla dokonce do profesionálního divadla. Jan Kraus jej totiž po zhlédnutí amatérské inscenace kusu pozval k hostování. Odehrál s profesionály už přes sto představení!

Jana Soprová

VŠÍMÁM SI A VÁŽÍM SI

Prvním ministrem, který vstoupil na nové hronovské náměstí, se stal současný ministr kultury ČR Václav Riedlbauch. A jak říkal, nepřijel z povinnosti, ale ze zájmu.

Mnoho lidí bylo překvapeno, že jste - byť jste znám především jako hudebník - přijel v době své dovolené na festival amatérského divadla.

Já zas tak daleko od divadla nemám, vždyť jsme po určitou dobu řídil operu Národního divadla. Ale je pravda, že v oblasti amatérského divadla mám manko. Kolega Kučera mi říkal, že ten, kdo nebyl na Hronově, není celým člověkem... Tak jsem se to pokusil napravit. Jako ministr se snažím objet, co se dá. Protože jedna věc je rozdělovat peníze a vidět ty věci jen na papíře, a druhá je zažít je na vlastní oči, uši, kůži. Vždycky je lepší tu věc poznat zevnitř. Pak se mnohem lépe rozhoduje. Druhá věc je to, že je podle mě třeba dát v této funkci najevo, že si podobných akcí všímám, že si jich vážím. S paní ředitelkou Malcovou jsem objel už poměrně hodně akcí, i když nemám moc času, protože ta vláda má limit. Ale nesmírně mě těší, že máme tak rozvětvenou kulturu, že se toho děje tolik, že je z čeho vybírat. Rád bych si udělal čas alespoň 3-4 dny, abych viděl víc představení, ale bohužel můžu zůstat jen krátce. Takže to beru jako takovou ochutnávku... Protože ochotnické divadlo, které dělají lidé opravdu ze zájmu. A nebude-li fungovat, jak by potom mohla fungovat ta velká

kamenná divadla? Z prostředí amatérských hudebníků vím, že právě v takovém prostředí člověk získává nejlepší zážitky a přátele na celý život.

Většina lidí má nějakou „divadelní“ vzpomínku z dětství. Co vy?

Já jsem z velikánské rodiny. Bylo nás šest a protože jsme byli chudobná rodina, museli jsme se o svou zábavu postarat sami. Jsme z Pošumaví, kde často prší, takže mnohdy přišlo na řadu loutkové divadlo. A na to se nezapomíná. Nejdůležitější je ten první dotyk, první zážitek z divadla, který zůstane v paměti na celý život. Pro mě to bylo setkání s loutkovým divadlem ve Strakoncích, které mě v mých 4-5 letech úplně okouzlo. Byl to ohromný zážitek, a mimochodem, nebyl to jen subjektivní pohled dítěte, fungovala tam docela slušná parta loutkářů. A to byl přesně ten moment, který pak člověka formuje, je šance, že se mu to zalíbí, že se nadýchne toho uměleckého vzduchu a je šance, že se tomu třeba bude věnovat. I když bude dělat jinou profesi, bude fajn, když se bude s kulturou potkávat. Protože kultura souvisí s kultivací člověka - když se s ní nepotká, je jeho život mnohem chudší.

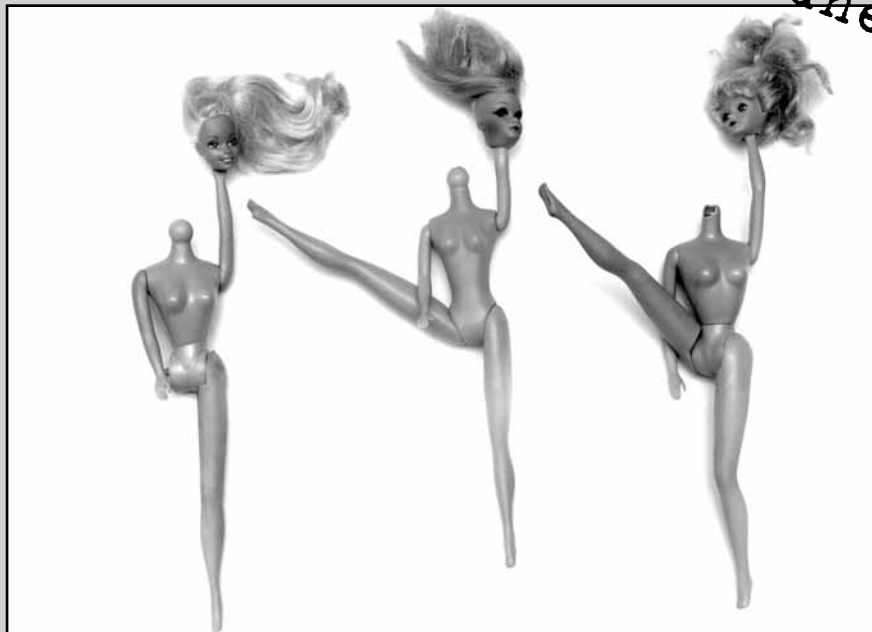
jas

soutěž

Situace

dnes

Pojmenujte situaci. Doplňte dialog. Vyslovte myšlenku. Napište mikropříběh. Každý den vám nabídneme něnou situaci. Rozehrajte ji slovy a návrh vhodte do žluté konve na náměstí. Vítězné řešení otiskneme a výherce odměníme.

včera

Tak už su tu.

Výherkyně získala automobil. Gratulujeme.

Vernisáž výstavy 650 let města Hronova

Tričko profesora Císaře

program zítra

pondělí 3. srpna 2009

dp 10:00 - Park A. Jiráska
DS J.K. Tyla Meziměstí

O ševci Ondrovi a komtesce Julince
(pro nejmenší)

zp 16:30 - Sál Josefa Čapka (60min.)
Theatre Universitaire Royal de Liege,
Belgie

Zpráva pro jednu akademii

zp 16:30 a 20:00 - Jiráskovo divadlo (60min.)
Divadlo A. Gondarčuka Omsk, Rusko

Kouzelná jablka

dp 17:00 - Park A. Jiráska

ART JAZZ BAND Hradec Králové
RELAX BAND Náchod
(koncert)

zp 18:30 - ZŠ na náměstí (50min.)
Soubor Na klíček Česká lípa

Vrstvy masek

dp 19:00 - Park A. Jiráska

Afrah (orientální tanec)

zp 20:00 - Sokolovna (85min.)
Někdo, soubor ZUŠ Jaroměř

Ve dvě na hruškách II.

Soubor Třetí věk Městské knihovny
Louny

Včera se mi zdálo

dp 22:00 - Park A. Jiráska
DS Wokno Broumov

Romeo a Julie

dp - doprovodný program
zp - základní program

Změna programu vyhrazena!
V případě nepříznivého počasí
se doprovodný program v parku ruší!

Sudoku.

Než představení začne...

4	9				6	7		
7	8	3			4	2		
2		6		5				
			6					
6				2				3
				9				
			4		8			2
		1	9		5	4		7
		4	3				1	6

... nebo než skončí.

FACELIST

Upravit můj profil

... hledám svobodu a smysl

Upravit můj profil

Datum narození: 2. srpna 2009 ve 02:33h
 Vychází: 2. srpna 2009 ve 14:00h

Vydává: Organizační štáb.
 Redakce: Zuzana Malá (šéfredaktorka), Jana Soprová, Petra Hanušková, Martina Vannayová, Eva Andělová, Eva Koutová, Jakub Hulák, Kateřina Doležalová, Ivo Mičkal (fotograf), Michal Drtina (sazba)

Oficiální stránky festivalu: <http://www.mestohronov.cz>
 E-mail redakce: zpravodaj.jh@seznam.cz

Tisk: CZH, s.r.o.
 Cena: 10,- Kč

Zvláštní znamení: **Neprošlo jazykovou úpravou!!!**

Přátelé

- Wikov MGI a. s. Hronov- Generální partner
- RWE Transgas, a. s.
- VOTAVA CZ, s. r. o.
- EUROVIA CS, a. s.
- Jiří Grätz - CES-EKO
- STRABAG a. s.
- Saar Gummi Czech, s. r. o.
- Marius Pedersen, a. s. Hradec Králové
- Česká spořitelna a. s.
- Sico Rubena, s. r. o. Velké Poříčí
- GD-Net s. r. o., Náchod
- Vodovody a kanalizace, a. s. Náchod
- Optika Malinský
- ČSOB Náchod
- Vitamín, velkoobchod elektro Hradec Králové
- SOLID CZECH s. r. o. Hradec Králové
- Primátor - Pivovar Náchod, a. s.
- Konica Minolta Business Solutions Czech, s. r. o. Hradec Králové
- CDS Náchod, s. r. o.
- Český rozhlas Hradec Králové
- Veba, textilní závod, a. s. Broumov
- Pekařství „U zvonu“ Náchod
- EKO Delta s. r. o.
- HAŠPL a. s. Velké Poříčí
- BEZEDOS s. r. o.
- DRANA s. r. o.
- VŠ Mix, s.r.o.

23:01 Petra Hanušková mluví se stehem v puse a záda má v řiti.

23:18 Zuzana Malá má suché číslo.

23:23 Kateřina Doležalová se cítí dobře.

23:25 Kateřina Doležalová vložila Sudoku.

Napsat komentář...

7			4	6			9	
		3						
5	8			1	7			
			1			8	7	
	3		8	5	6		4	
8	5							
		8	1				7	4
					1			
	7			9	8			2

00:00 Zuzana Malá je udivená, že profesor Císař má na tričku chlapa šukajícího psa.

00:02 Michal Drtina To nebylo dítě?

Napsat komentář...

00:30 Eva Andělová masíruje Ivo Mičkala.

Napsat komentář...

00:30 Ivo Mičkal Mám si sundat tričko?

00:31 Eva Andělová Nemusíš, ale lépe se pře.

00:32 Ivo Mičkal A co z trička, zbyde něco?

Napsat komentář...

00:40 Eva Andělová Ivošku, ty jsi anděl.

00:40 Ivo Mičkal Budu se moci zítra pohybovat?

Napsat komentář...

00:41 Eva Andělová Uvaž, že zítra je až pozítří.

00: 41 Ivo Mičkal Ano, ano, ano.

00: 45 Ivo Mičkal Je to fajn, ale tlačíš mě pod stůl.

00:50 Eva Andělová si myslí, že se začít máme nevinně sžívat.

00:50 Ivo Mičkal Tomu je potřeba se bránit.

00: 51 Eva Andělová Žádný depky si nepřipostěj.

Napsat komentář...

00:52 Zuzana Malá Na Zdraví.

1:03 Michal Drtina vás pozval do skupiny Fanklub vyspělých mažoretek.

program dnes

neděle 2. srpna 2009

zp 16:30 a 19:00 - Jiráskovo divadlo (90min.)
Tanec, tanec...
 Otevřeno - Ozvěny celostátních přehlídek tanečního, pohybového divadla a pantomimy

zp 14:15 - Sál Josefa Čapka (65min.)
 Geisslers Hofcomodianten Kuks
Andromache

zp 21:00 - Sál Josefa Čapka (60min.)
 Theatre Universitaire Royal de Liege, Belgie
Zpráva pro jednu akademii

zp 14:00 - Sokolovna (50min.)
 Studio Divadla Dagmar a pedagogické školy Karlovy Vary
Já, Holden

zp 21:00 - Sokolovna (85min.)
 Někdo, soubor ZUŠ Jaroměř
Ve dvě na hruškách II.
 Soubor Třetí věk Městské knihovny Louny
Včera se mi zdálo

zp 16:00 a 18:30 - ZŠ na náměstí (50min.)
 Soubor Na klíček Česká lípa
Vrstvy masek

dp 14:00 - Park A. Jiráska
Vavříneký den

dp 19:00 - Park A. Jiráska
 Dechový orchestr mladých ZUŠ Hronov
Koncert

dp 22:00 - Sál Josefa Čapka
 6NaCHodníku - autorský šanson
Koncert

dp 22:00 - Park A. Jiráska
 PreDRED Náchod
Krátký proces s Jelizavetou BIM BAM BUM

dp - doprovodný program
 zp - základní program

Změna programu vyhrazena!
 V případě nepříznivého počasí se doprovodný program v parku ruší!

